

vendes til andet f. eks. identitetskort eller hævekort.

Hævekort til pengeinstitutkonti, som alene har funktion som bankbog, er ikke omfattet, idet der ikke tilstræbes overførsel af betaling eller registrering af fordringsrettigheder ved transaktionen (bortset fra et eventuelt gebyr for udførelsen). Det samme gælder f. eks. for rabatkort til kollektiv transport og abonnementskort.

Til § 3

Denne bestemmelse fastlægger, hvem der er kortudsteder, og dermed også, hvem der har ansvaret for betalingssystemets udformning og funktion i forhold til betalingsmodtager, til kortindehaver samt til det offentlige.

Efter stk. 1 er det ikke afgørende, hvem der udfærdiger og udleverer kortet til kortindehaver, men med hvem aftalen indgås. Således findes der en række kontoringe, hvor den enkelte butik ekspederer tilmeldelsen til en selvstændig administrationsenhed med hvem aftalen indgås, og som efter loven bliver kortudsteder. Er det omvendt den enkelte butik, der indgår aftalen, hvorefter administrationen heraf overgår til et særligt selskab, er den enkelte butik efter lovens definition kortudsteder.

Det følger af sammenhængen mellem nr. 1 og nr. 2, at kortudsteder og betalingsmodtager kan være identiske. Det fremgår endvidere heraf, at der kan være flere kortudstedere i samme kortsystem.

Stk. 2 kræver et forretningssted her i landet, d.v.s. et sted, hvorfra den herværende virksomhed kan administreres. Denne bestemmelses formål er at sikre forbrugerombudsmanden grundlaget for et effektivt tilsyn med kortudsteders virksomhed her i landet, jfr. anmeldelsesreglen i § 9, stk. 1, nr. 1.

En konsekvens af reglen er, at kortudsteder vil have værneting på det sted, hvor forretningsstedet er beliggende.

Ministerens undtagelsesadgang i stk. 2 er navnlig tænkt brugt i tilfælde af en international forpligtelse.

Til § 4

Bestemmelsen definerer kortindehaver. Bestemmelsen er et modstykke til § 3 stk. 1, nr. 1.

Om problemer, der opstår, hvis brugeren ikke er kortindehaveren, henvises til § 14.

Til § 5

Denne definition af betalingsmodtager skal ses i sammenhæng med § 3, stk. 1, nr. 2, men omtaler i modsætning hertil både betalingsmodtagers forhold til kortudsteder og til kortindehaver. Udtrykket »kortindehavers brug af betalingskort« er valgt som den bredeste kortfattede fællesbetegnelse for, hvad der sker ved benyttelse af betalingskort. Den indeholder ingen begrænsninger i definitionen af »betalingskort« efter §§ 2 og 3.

§ 5, nr. 2 får selvstændig betydning i de tilfælde, hvor der er identitet mellem betalingsmodtager og kortudsteder.

Betalingsmodtager er den, der umiddelbart modtager betalingen ved hjælp af kort. Hvis offentlige styrelser og institutioner, herunder f. eks. postvæsenet tilslutter sig et betalingssystem, bliver disse således betalingsmodtagere ved indbetaling på posthus ved hjælp af betalingskort, selv om også den endelige modtager af indbetalingen er tilsluttet samme system.

Det bemærkes, at der ikke med § 5 tages stilling til spørgsmålet om, i hvilket omfang betalingsmodtager er berettiget eller forpligtet til at acceptere kort.

Til § 6

Stk. 1 udpeger forbrugerombudsmanden som den administrative myndighed, der skal føre tilsyn med, at lovens bestemmelser overholdes.

Institutionen blev oprettet i 1975 ved lov nr. 297 af 14. juni 1974 om markedsføring og har i henhold hertil især til opgave at påvirke de erhvervsdrivende til at virke i overensstemmelse med god markedsføringsetik og markedsføringslovens bestemmelser iøvrigt.

Tilsynet efter lovforslaget forudsættes ført efter de samme retningslinier som tilsynet efter markedsføringsloven, dog med de ændringer som bestemmelserne om anmeldelse, registrering og påbud i §§ 8, 9, 10 og 12 giver anledning til.

Forbrugerombudsmandens tilsyn er generelt og fortrinnsvis af præventiv art. Konkrete klager vil dog kunne medføre udstedelse af påbud, jfr. § 12, eller strafferetlig forfølgning, jfr. § 20.

Det er i stk. 2 udtrykkeligt præciseret, at forbrugerombudsmandens kompetence begrænses af anden lovgivning, som anden myndighed fører tilsyn med.

Forbrugerombudsmandens tilsyn med betalingskortområdet skal betragtes som en overbygning på allerede etablerede ordninger. Af særlig interesse skal nævnes, at tilsyn med forhold omfattet af monopol-, pris- og avancelovgivningen fortsat udøves